

BRENDAN PERRY

Alex Švamberk
foto MUTE CS

odkládá zavazadla

Brendan Perry je spojován s Dead Can Dance, během existence kapely nenatočil jedině sólové album. Debutovou desku *Eye Of The Hunter* vydal až loni ve svých čtyřiceti letech. Podmanivá deska sice má i temné polohy, ale je mnohem prostší než mnohovrstevnaté nahrávky mateřské kapely. Ta se sice rozpadla, ovšem Perry nevyklučuje, že se v budoucnu ještě dá dohromady. „*Jestli mám nějaké výhrady k Dead Can Dance, tak jediné to, že byli trochu upovídaní,*“ tvrdí.

Album je však pro něj mnohem důležitější, než kdyby vznikalo jako pobočný projekt při Dead Can Dance. „*Kdybych byl fotbalista, byl by to pro mě rozhodující zápas.*“

Brendan se dlouho soustředil na mateřskou kapelu. Teprve v roce 1994 byl součástí koncertů v rámci turné, z něhož vyšla živá deska *Toward The Within*, krátký Perryho sólový blok. V něm s kytarou zazpíval tři písně *American Girl*, *I Can See Now* a *Don't Fade Way*.

Poté, co turné skončilo, odehrál Perry několik sólových koncertů. Jedno z nich se uskutečnilo v rámci oslav 13 let existence firmy 4AD. „*Vystoupení vyvolalo velký zájem a hudební vydavatelství se mě pokusilo povzbudit, abych hned udělal sólovou desku,*“ vzpomíná Perry, který ovšem nabídky nevyužil. Dnes však přiznává, že právě entuziasmus firmy ho zřejmě povzbuzoval k další sólové tvorbě, zvláště, když Lisa Gerrard rozdělovala svoji pozornost mezi Dead Can Dance a sólové projekty.

Písně, které Perry skládal, ovšem nevznikaly s cílem vydat je na desce. „*Když jsem začal psát písně, které vyšly na albu, bylo to jen pro zábavu, abych měl co hrát s přáteli,*“ říká a blíže to vysvětluje: „*V zemědělském Irsku nikdy nebyla velká nabídka společenských akcí, a tak se většinou sešli lidé z okolí, přinesli si kytary a bubinky a hráli. Já však cítil, že když se chci podobně sešlosti zúčastnit, měl bych přinést nějaké písně. Proto jsem se vrátil ke svému prvnímu nástroji, ke kytarě.*“ S přáteli z okolí ovšem Brendan Perry nehrál vlastní skladby, ale písně Tima Buckleyho, Freda Neila, Roye Harpera a Tima Hardina. „*Myslel jsem si, že tak najdu dobrý základ pro svou tvorbu.*“ Buckleyho píseň *I Must Have Been Blind* dokonce zařadil i na jinak autorskou desku. „*Buckley v sobě zahrnoval celou řadu kvalit, které obdivuji,*“ uvádí Perry. „*Především uměl opravdu otevřít svoji duši, nebál se hovořit o osobních věcech. A jako v lásce dokázal stejně přirozeně intrikovat. Má mnoho barev, v jeho muzice je stejně velké množství světla jako stínu pod sluncem. Jeho hlas má široký záběr, můžete v něm dokonce slyšet více osobností, které v sobě Buckley zahrnuje. Je to jeden z nejkompexnějších umělců, kterého jsem kdy poznal.*“

Perryho také inspiroval irský venkov. „*Potřeboval jsem nějaké místo, kde bych mohl vidět nebe, kde jsem obklopen přírodou a vibracemi, které nejsou mechanického původu,*“ vysvětluje Perry důvod svého odchodu z Londýna, který navzdory množství lidí považuje za jedno z nejosamělejších míst na světě. „*Asi mám vrozenou klaustrofobii. Cítím se, jako bych byl zavřený mezi stěnami. Já skutečně toužím po obzoru. Nemám rád místa, která jsou obestavěna, chci se rovnou dostat k horizontu.*“

Hrabství Cavan pro Perryho také představuje návrat ke kořenům, protože odtamtud pocházela jeho matka. „*Mám na něj ty nejlepší vzpomínky, Cavan je mi blízký, jako malý jsem tam jezdil na prázdniny a chytal žáby s dětmi od sousedů. Ale pobyt zde mi také umožňuje soustředit se a nebyť rozptylován.*“

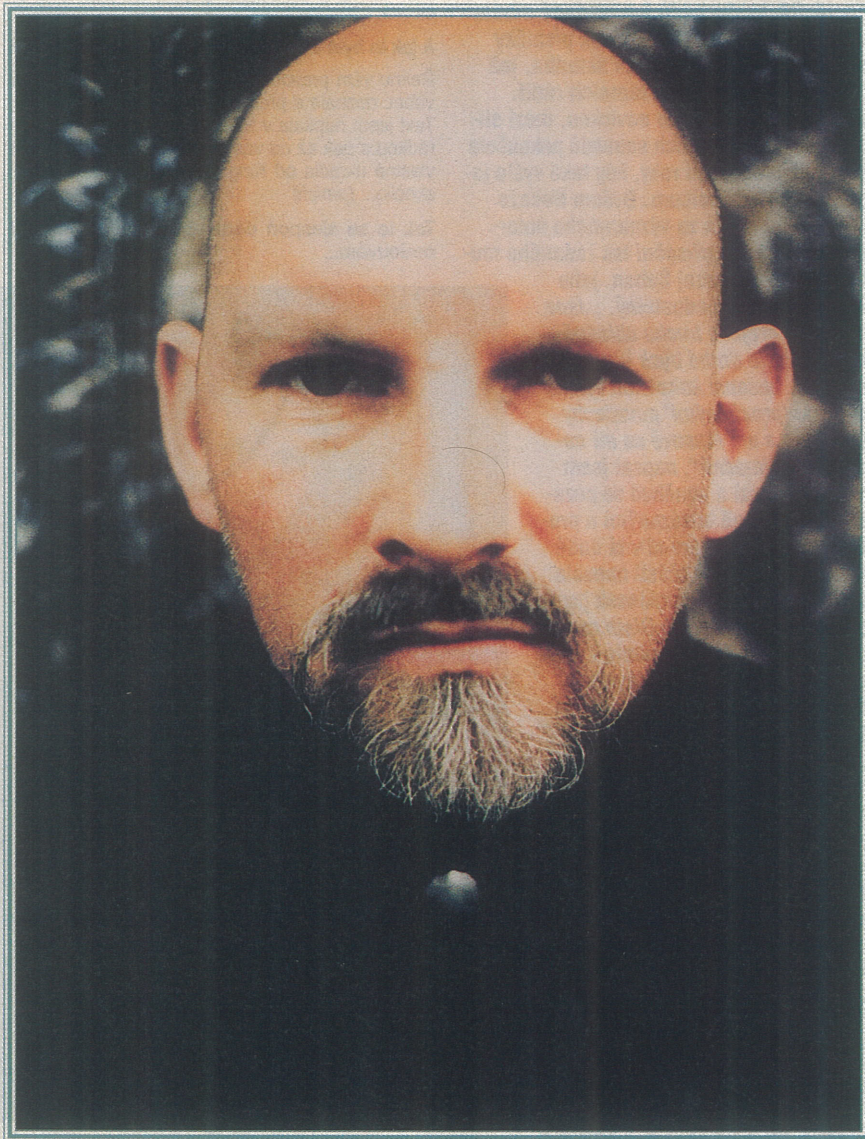
Přestože na albu hrají oproti Dead Can Dance mnohem větší roli kytary, ať už Perryho dvanáctka a elektrika, nebo Quinnova steel kytara, Brendan

nesouhlasí s tím, když lidé označují *Eye Of The Hunter* za folkovou desku: „*Hudba, kterou nyní píš, je rozhodně ovlivněna venkovem. Kvůli tomu ji lidé mylně označují jako folk, ale pro mě je folk částí tradiční hudby venkova, a já, pokud jsem ponořen do nějaké tradice, tak jediné po kotníky.*“

Album považuje Brendan za druh ohlednutí: „*Teď je mi čtyřicet a to je období reflexe. Cítím se, jako bych stál jednou nohou v minulosti, jednou v přítomnosti a oči měl zaměřené do budoucnosti. Je to bod obratu, misto, kde odložíte svoje zavazadla a dál už jen půjdete.*“

Brendan však jen nevzpomíná. V *Archangelovi*, vyprávějším o zneužívání dětí, také káže: „*Píseň vypráví o zneužívání dětí a to mne dokáže vzdýcky rozčítit. Použil jsem obrazu archanděla Gabriela, který pln pomsty sestoupil s mečem, protože jsem se často cítil podobně. Chtěl bych vykastrovat tolik kněží, kolik by se mi jen dostalo do rukou. Víím, že nejsou všichni stejní, dogmatická víra v této zemi vytváří všechno, proti čemu byla - sodomity, pedofily...*“

The *Voyage Of Bran* zase čerpá z mytologie: „*Původní text pochází ze středověku a stal se pře-*

Brendan Perry na jedné straně bilancuje, na druhé se však dívá do budoucnosti: „*Sloth vypráví o minulosti, o mých teenagerských letech.*“ Brendan Perry dospíval na Novém Zélandě, kde se stal punkerem a vedl hodně divoký život: „*Všude byl heroin, hodně čistý, přes Nový Zéland totiž vedla cesta ze Zlatého trojúhelníku do USA. Viděl jste umírat přátele, hodně lidí se předávkovalo, byla to módní droga a nejen mezi punkery.*“ Brendana však drogy nezničily: „*Já je naštěstí snáším dobře. Mohu je brát a zas přestat brát... tedy s výjimkou cigaret a alkoholu. To jsou pravděpodobně nejvíce návykové látky, které lidstvo poznalo.*“

dobrazem Swiftových Guulliverových cest.“ říká Perry. „*Bran míří na západ, který představoval pro lry důležitý koncept, protože tam leží obzor, poskytující na fantastických cestách prostor imaginaci. Bran přichází na ostrovy a potkává podivná stvoření, jako jsou jednonozí koně, kteří skákají. Nevím, zda byli mniši, kteří byli sjetí houbami, ale můžete to tak číst.*“ Ale skladbu lze chápat i jako podobenství o Brendanově přístupu k hudbě, protože tvrdí: „*Vždycky jsem chtěl v hudbě experimentovat. Vydal jsem se na objevitelskou cestu za dalšími druhy hudby a dalšími nástroji.*“ Když se Brendan vrátil domů, objevil kořeny, ovšem nahlíží je už skrz zkušenosti získané v Dead Can Dance. ♦